

JaKoleV

časopis
podkrkonošských
evangelíků

Jilemnice

Křížlice

Libštát

Vrchlabí

Jako Lev

časopis
podkrkonošských
evangelíků

ÚVODNÍK

Společný víkend v Herlíkovicích

JILEMNICE

Rozhovor s bratrem Janem Janatou z Kruhu
Rozhovor se sestrou Lenkou Haškovou
Setkávání žen v Jilemnicích

KŘÍŽLICE

Rozhovor se sestrou Libuší Hančovou
Rozhovor s bratrem Martinem Černým

LIBŠTÁT

Rozhovor s bratrem kurátorem Jiřím Kotasem
Rozhovor se sestrou Zuzanou Šalplachtovou
Alfa kurzy

VRCHLABÍ

Medaile vděčnosti pro Evu Sedralovou
Rozhovor s Evou Sedralovou
Rozhovor se sestrou Ivou Studeckou
Opravy fary ve Vrchlábí

SPOLEČNÁ SETKÁNÍ

Společné bohoslužby v Jilemnicích

VZDĚLÁVÁNÍ V CÍRKVI

Kurz pro výpomocné kazatele – rozhovor s Tomášem Petráněm

CÍRKEVNÍ ŠKOLY

Egy – Evangelické gymnázium v Brně – rozhovor s Alžbětou Mackovou

PŘEHLED AKCÍ

KONTAKTY

PŘEHLED EVANGELICKÝCH ŠKOL

PETR HUDEC

„Aj jak jsou milí tvoji příbytkové, jak rozkošní křesťanští sborové, Pane, v nichž Tvé jméno slavné,“ vyznává dojemně Jan Augusta, biskup Jednoty bratrské ve stejnojmenné duchovní písni. Souzní tak s biblickým žalmistou, který se stejným nadšením mluví o jeruzalémském chrámu, o bratřích a sestřích, kteří se v něm shromažďují, aby chválili Hospodina. V tom společenství je rád, nachází zde bezpečí. To společenství je pro Jana Augustu tak důležité, že „žalostní a má nad tím hoře, když je od těch věcí vzdálen.“

V letošním čísle časopisu podkrkonošských evangelíků „Jakolev“ jsme se rozhodli požádat dlouholeté členy našich sborů i nové příšlé členy nebo sympatizanty o rozhovor. Zajímalo nás, co pro ně znamená sbor, zvláště pak u sympatizantů nás zajímalo, co je na ČCE přitahuje. A je zvláštní, že přes značnou pestrost odpovědí se téměř u všech respondentů najde nějaká zmínka o společenství. Líbí se nám to společenství. V tom se shodují s Janem Augustou i autorem žalmu 85.

Dále nás napadlo, že by bylo dobré upozornit na významné události, které jsme v ČCE v minulém roce prožili. Jednou z nich bylo jistě otevření evangelického gymnázia v Brně. Jde o první evangelické gymnázium u nás od dob Marie Terezie. V 16. a na začátku 17. stol. hlavně díky dalšímu z biskupů Jednoty bratrské, Janu Blahoslavovi, začala vznikat na Moravě bratrská učiliště, dnes bychom řekli evangelická klasická gymnázia. Nejvýznamnější bylo šlechtické gymnázium pro děti z protestantských šlechtických rodů v Ivančicích. Toto gymnázium mělo srovnatelnou úroveň s vysokými školami v zahraničí. Po Bílé hoře byli jak známo nekatoličtí duchovní a profesori vyhnáni, uvězněni, někteří dokonce popraveni a bratrské školy zrušeny. Egy – Evangelické gymnázium v Brně – tedy na tuto nedobrovolně přerušenu tradici vědomě navazuje. V tomto čísle Jakolev najdete několik informací o Egy a rozhovor s učitelkou a kaplankou na Filipce a Egy Alžbětou Mackovou.

A konečně chceme upozornit na ordinaci bratra Tomáše Petráně v Křižlicích. Velkou starostí nejen ČCE je nedostatek duchovních. Aby naše sbory mohly dobře fungovat, je třeba výpomocných kazatelů. Bratr Petráně absolvoval kurz pro výpomocné kazatele, byl k této službě povolán a již ji s velkým nasazením vykonává. Máme radost, že má následovníky. Letos se přihlásili do tohoto kurzu tři členové libštátského sboru. Na dalších stránkách najdete rozhovor s Tomášem Petráněm.

V tomto čísle uvádíme samozřejmě informace o dalších aktivitách, které pořádáme ať již společně nebo každý sbor zvlášť.

Rozhovor s bratrem Janem Janatou z Kruhu

Jak jste se do sboru (církve) dostal?

Základní postup byl přirozený. Pokřtil mě valteřický farář Urban. Janatové jsou starý evangelický rod. Pak škola, vyučování, náboženství učil v Kruhu a pak v Roztokách už Josef Veselý z Jilemnice. Kruh byl za války a pak po válce kazatelskou stanicí. Bohoslužby byly minimálně čtyřikrát do roka, za války častěji. Veselý mne také konfirmoval. Pak jsem se trochu vzdálil. Odešel jsem na zemědělskou školu k Český Kamenici a tam nějakou dobu zůstal. Když jsem se v šedesátém čtvrtém vrátil do Kruhu, tak k nám občas přišel Veselý na misii. Vypadalo to, že potřebuje doplnit staršovstvo. V Jilemnici byli kvalitní kurátoři, nejdřív Miloslav Janata původem z Valteřic, ten taky študoval teologii, pak doktor Jaroslav Svěcený. Ti si dělali i sami kázání. No a ten celkem nečekaně zemřel, tak to na mě spadlo. Ale já neměl odvahu na to přistoupit. Tu mi dodal až farář Jaroslav Nečas z Libštátu, který Jilemnici nějakou dobu administroval.

Co pro vás příslušnost k církvi a sboru znamená?

No doufám, že něco víc než jen zvyk.

Co vás ve sboru těší a co trápí?

Těší nás, že sbor stále ještě žije, že se setkáváme, že se můžeme se svejma známejma vidět a slovo Boží slyšet. Obava je, ale spoléháme na Ježíše Krista, že bude-li to jeho vůle, tak i věřící budou.

Jak vidíte budoucnost svého sboru?

Doufáme v Boží vůli. Kde se dva neb tři sejdou ... ještě pořád je naděje.

Co byste pověděl závěrem?

Abychom se víry drželi a nenechali se strhnout světem, on už to Pán Bůh dobře udělá, tak aby mu to lidi zbytečně nekazili. Ke konfirmaci jsem dostal verš: Oči mé vždycky patří Hospodinu, on zajisté z lečí vyvodí nohy mé. Ž 25, 15

Rozhovor se sestrou Lenkou Haškovou

Proč ses začala zajímat o společenství církve, o křesťanskou víru?

Myslím, že víra v Boha ve mně rostla pomalu podvědomě už od dětství. Z mého rodinného prostředí a okolí ve mně utkvělo několik vzpomínek. I když se v rodině v době komunistické éry víra viditelně neobjevovala a společenství ani kostely nikdo u nás nenavštěvoval. Vše ve mně rostlo díky krásným vyprávěním mé prababičky a babičky. Vzpomínám, jak jsme jako děti doprovázely paní Emilku k blízké kapličky a pomáhaly jsme jí zvonit ručně na zvony. O Vánocích k nám paní Emilka (takto si ji pamatuji) přicházela, já jsem jí seděla na klíně a zpívali jsme všichni společně vánoční koledy. Během života mě neminuly různé starosti a trápení a já jsem se v duchu modlila – tak nějak po svém. Na svých cestách jsem vždy navštěvovala kostely a děkovala za vše dobré, co mi život přinesl.

Hledala jsi odpovědi na své otázky jinde? V jiných společenstvích?

Ne nehledala.

Začala jsi přicházet do našeho společenství. Co to pro tebe znamená?

Je to nejen splnění slibu, který jsem s Bohem v duchu uzavřela, ale i poděkování za jeho pomoc a oporu. S lidmi, se kterými se zde setkávám, se cítím velmi dobře. Mám ráda zdejší společná setkání, bohoslužby, ale i nejrůznější charitativní aktivity a pomoc druhým. Cítím se být prospěšná a užitečná.

Cítíš se obohacena? A co ti naopak chybí?

Jak jsem již výše uvedla, veškerá setkání a aktivity ve sboru mě obohacují a jsem ráda, že mám možnost se v oblasti víry vzdělávat. Určitě uvítám, když příležitostí různých pomoci a dalších aktivit v budoucnu přibude.

Co bys pověděla závěrem?

Ráda bych, aby se našemu společenství nadále dobře dařilo a aby si cestu do něj nacházeli stále noví lidé.

Setkávání žen v Jilemnici

PAVLA ZEMÁNKOVÁ

V Jilemnickém sboru se již druhým rokem scházejí ženy nad výtvarným programem. Setkání probíhá jednou měsíčně a můžeme ho označit za ekumenické a mezisborové. Máme mezi sebou sestru z katolického sboru a cestu k nám váží i šikovné ženy z křížického společenství.

Program připravuje Míla Jindrová, učitelka ve výslužbě a výtvarnice. Pochvalou a povzbuzením nešetří, a tak i díky tomu naše prsty zvládnou pracovat s pedigem, drátkem, vlnou, látkou, korálky a jinými materiály. Naše domácnosti ale i modlitebny zdobí nejedem svícen a mnohé další dekorace. Na bohoslužby ale i k jiným slavnostním příležitostem hrdě nosíme vlastnoručně vyrobené brože a jiné šperky. Nezůstává samozřejmě pouze u výtvarného tvoření. Vždy je prostor pro sdílení radostí i starostí. Věkový průměr je sice trochu vyšší, na nosech sedí brýle a ruce se občas mírně třesou, ale přesto jsme naši skupinu pracovně nazvaly „Holky sobě“. Tak holky a ženy neváhejte a přijďte mezi nás! Bližší informace najdete na stránkách jilemnického sboru.

Rozhovor se sestrou Libuší Hančovou

Jak jste se dostala do církve. Do sboru?

No narozením, křtem a konfirmací.

Co pro vás znamená sbor a příslušnost k církvi?

Je to pro mě ukotvení ve společné rodině, společná radost, společná starost, společná zodpovědnost, stejná víra.

Co vás ve sboru těší a co trápí?

I když jsem se odstěhovala, zůstala jsem ve sboru, je to vždycky návrat domů. Tady jsem doma. Mám radost, že sbor stále dobře funguje, staršovstvo je odhodlané a s vírou v dobré dokončení se nebojí zahájit různé akce. Trápit nás může jen malý počet dětí.

Jak vidíte budoucnost svého sboru?

Sbor prošel v minulosti různými společenskými a politickými změnami, a asi úspěšně, protože nezanikl. Do budoucna bude zřejmě nutné spojení s okolními sbory, ale to jistě bude k prospěchu všem. Bude to zase společné dílo většího počtu bratří a sester.

Interiér kostela v Křížlicích

Rozhovor s bratrem Martinem Černým

Proč ses začal zajímat o společenství církve a o křesťanskou víru?

Asi před 5 lety mě tehdejší přítelkyně jako ateistu pozvala do Církve bratrské v Praze XIII. Postupně jsem začal objevovat křesťanství, časem jsem se odstěhoval zpět do Křížlic. V prvních letech mi bylo zcela jedno, že tady to je ČCE, z nějakých rozdílů mezi církvemi mě zajímalo akorát to, že se nikdo nepovyšuje nad „ty druhé“.

Hledal jsi odpovědi na své otázky i jinde, v jiných společenstvích?

Radami do života se to hemží třeba i na YouTube, ale hodně moudrosti vychází z Bible. Někdy se zajímám i o politiku, mám různé přátele (i s protichůdnými názory), proto si cením obecné moudrosti a křesťanských hodnot, které mi do toho pomáhají přinést světlo.

Začal jsi přicházet do našeho společenství – co to pro tebe znamená?

Jsem rád, že mě přijal zdejší sbor. Pravidelné chození do kostela mě drží při nějaké rutině, připomíná a obnovuje mi víru a naději. Mimo jiné velkou hodnotu má pro mě víra, že i s nedostatkem dřeva v zimě nezmrznu, za což asi nemůže ani tak odvaha, ale spíše vědomí, že lidé kolem by mi pomohli.

Čím se cítíš být obohacen a co ti naopak chybí?

Evropa také vychází z křesťanských hodnot a já pořád objevuji, proč a čeho si má člověk vážit, na co být hrdý, co podporovat, ale i na co dávat pozor. Časem jsem si začal víc vážit všech upřímných lidí. A snažím se neopovrhovat těmi, kteří se mi nelíbí ...díky Bohu třeba už vím, že mi dost pomůže aspoň zbytečně tolik nesoudit. Hlavně ale oceňuji takové obecnější věci, ke kterým mi otevřelo oči až křesťanství: třeba klid a vyrovnanost, nebo nějaké ctnosti. Lidé ze sboru mi pomáhají na něco pamatovat nebo se něčemu přibližovat. Ještě zmíním svoje zdejší kořeny, někteří místní ještě pamatují mou prababičku, která tu chodila do kostela se svými dětmi. Co chybí? Asi mladí lidé, nebo i obecně víc lidí, tady na vesnici, aby měl člověk kolem sebe víc těch, kteří smýšlí podobně.

Co bys řekl na závěr?

Byl bych rád, abychom byli veselí, že by si lidé kolem nás všímali té radosti a třeba jí s námi tu a tam časem i někdy začali sdílet. A když ne radost, tak třeba pokoj.

Křížlické podletí

Křížlické podletí divadlo pro děti

Rozhovor s bratrem kurátorem Jiřím Kotasem

Jak ses dostal do církve a do sboru?

Po nástupu na střední školu se u mne probudil zájem o duchovní věci. Nastalo hledání a seznamování se se všemi duchovními směry, i východními. Zejména mě zajímalo, proč a v co kdo věří. Snažil jsem se to načíst a o nedělich chodil nahodile na mše a shromáždění církví, které v té době působily v Českých Budějovicích. Stále více mne oslovovaly protestantské církve. Východní nauky – v té době byl módní buddhismus a jóga – mě neoslovily. Když jsem byl po vojně zaměstnán už v Praze, tak jsem kratší dobu chodil i k unitářům, ale také mně to nedávalo smysl. Cesta do naší církve nastala po seznámení s budoucí manželkou Helenou, jejíž rodina zčásti pocházela z Libštátu a jejíž babička žijící v Praze byla členkou sboru ČCE ve Strašnicích. Tam jsme i my několikrát zašli a velice nás to oslovilo. Když jsem byl s Helenou poprvé v Libštátě u prababičky Vedralové, vzala nás v neděli do shromáždění, kde jsme vyslechli kázání br. faráře Jaroslava Nečase a prababička nás seznámila s přítomnými členy sboru. Rok poté jsme se brali – ač jsme žili ještě v Praze, svatba se konala v Libštátě, nejdřív na úřadě, to tehdy jinak nešlo, a pak se šlo pěšky do našeho kostela, kde nás oddal br. Jaroslav Nečas. Když jsme se brzy po narození prvního syna do Libštátu přestěhovali, začali jsme do sboru chodit, nejdřív jako hosté a pak nás další farář br. Michael Hána do sboru přijal už jako členy.

Co pro tebe znamená sbor a příslušnost k církvi?

Sbor je mým druhým domovem. Bez opory sboru bych neprošel se ctí mnoha roky života a úskalími, která na každého z nás čekají. Nevím o druhém místě, kde by si lidé víc vážili jeden druhého přes své rozdílnosti, stáli jeden při druhém, měli se rádi a respektovali se.

Co tě ve sboru těší a co trápí?

Těší mě, že libštátský sbor je duchovně živý a stále i finančně způsobilý. Že dokáže i v malém počtu členů postupně opravovat všechny svěřené nemovitosti. Polovinu života jsem prožil v nesvobodě. O to víc si vážím svobody a toho, že nám do našeho sborového života nikdo nezasahuje. Je to jen na nás! Sbor prošel protivenstvím válek, nacistické, ale hlavně komunistické diktatury až do dnešní doby díky statečnosti a pevné víře předchozích generací. Učme se tomu od nich – ukazují nám cestu dál. Kromě řádných členů má sbor také mnoho sympatizantů, kteří přispívají finančně a do sboru zavítají většinou alespoň o Vánocích či Velikonocích a za to jim patří náš vděk. Přicházejí také noví členové, kteří hledají duchovní prostředí a posilu do svých

životů, mnozí se již stali oporou sboru a jeho budoucností. Netěší mne, spíš mne zlobí časté dnešní úvahy o nejisté budoucnosti sborů i celé naší církve.

Jak vidíš budoucnost svého sboru?

Věřím v budoucnost sboru. Věřím, že sbor zesílí. Poslední doba mnoha lidem otevírá oči. Vidí, jak je důležité být duchovně silný. To žádné horoskopy, vědmy, hvězdy a jiné esoterické praktiky nedokáží. Mnoho lidí se dnes stará o své tělesné zdraví, lidé sportují, zdravě se stravují, dělají vše možné i nemožné – o své tělo se starají vzorně, ale na svého ducha zapomínají. Věřím proto, že podobně přijde i duchovní obrození. Mnoho lidí by uvěřilo, kdyby jim Bůh na jejich prosby, když si na Něho vzpomenou, opravil v jejich životech, co sami pokazili. Tak to však nefunguje, Bůh není naším poskokem, ale naopak my jsme tu z Jeho vůle a máme ten dar naplnit. Věřím, že každý je do svého života poslán s tímto úkolem.

Co bys pověděl závěrem?

Vypůjčím si úvahu Davida Sedláčka: „Bůh svůj lid snižuje (sráží) velice hluboko, až se lidem může zdát, že je Bůh zcela opustil. Boží lid má možnost propadnout vzteku, plazit se před nepřáteli, ztratit svou víru. Lid Boží nic takového nečiní. Nese pokorně Boží hněv. Důvěřuje, že Bůh svůj lid neopustí. Důvěřuje, že tentýž Bůh, který trestá, zase zjedná právo a spravedlnost. Věří, že Bůh soudí svůj lid právem. Soudí proto, aby jej dovedl k pokání, ke změně smýšlení, aby se odvrátil od svých hříchů a našel cestu zpět k věrné víře. Stojí před Bohem v pokoře a důvěře, a se vztyčenou hlavou čelí i posměchu svých nepřátel. Ti však jsou vždy posléze zahanbení“. A tak si myslím, že to je inspirace pro celou církev i v dnešní době.

Rozhovor se sestrou Zuzanou Šalplachtovou

Proč ses začala zajímat o společenství církve, o křesťanskou víru?

Jedním z prvních impulzů bylo, že jsem se přivdala do věřící rodiny. Z mé rodiny mě nikdo k víře nevedl. Postupně jsme prošli s mužem předsvatební přípravou, později jsme nechali pokřtít dvě starší děti, nejmladší křest teprve čeká. Z části může za můj zájem o společenství církve má tchýně, která nenaléhala, ale několikrát vyslovila přání, aby děti byly pokřtěné a vedené, pokud možno, k víře. Zajímala se o můj postoj k víře a já díky ní začala cítit potřebu křesťanské víře více porozumět. A chuť dát základy víry i dětem.

Hledala jsi odpovědi na své otázky i jinde, v jiných společenstvích?

Ano. Je mi blízký buddhismus, vyznávání přírodních božstev domorodými kmeny, Kelty, apod. Ovlivnila mě ale i návštěva muslimské Umajjovské mešity v Damašku, kde jsem měla velmi hluboký duchovní prožitek. Žádné z náboženství ani božstev jsem nestudovala do hloubky a mé intelektuální vědomosti jsou povrchní, ale důležitý je pro mě vnitřní prožitek, který je pro mě směrodatným kompasem.

Začala jsi přicházet do našeho společenství, co to pro tebe znamená?

Do libštátského evangelického sboru mě přivedl vnitřní zájem poznat blíže křesťanství. Do sboru jsem se poprvé dostala, když můj muž, tesař, pomáhal zkonstruovat provizorní konstrukci pro zvon, jenž se měl rozeznít ke 30. výročí 17. listopadu. Následně byl požádán o postavení nové zvonice. Zájem libštátského společenství i o světské dění mimo okruh církevních záležitostí mě příjemně překvapil. K tomu se přidala přítomnost některých lidí, které už jsem znala a vážila si jich. Co bylo však pro můj vstup do libštátského sboru nejzásadnější, bylo vřelé a srdečné přijetí faráře a faráčky Hudcových. Upřímný zájem o neznámého člověka, otevřené dveře bez předsudků a k tomu všemu kroužek náboženství pro děti. Sama jsem dětem víru mohla zprostředkovat pouze obtížně. Chtěla jsem nicméně, aby děti měly možnost se s vírou a církevním společenstvím poznat.

Čím se cítíš být obohacena, co ti naopak chybí?

Na kroužek náboženství jsem začala docházet s dětmi. Navíc na mou prosbu farář Petr Hudec otevřel i Alfa kurz, kterého se s vděčností účastním. Skládám si díky obojímu střípky základů naší kultury, o něco víc rozumím historickým souvislostem, především mám ale možnost zažívat kvality života ve víře. Mnohdy myslím na sdělení z nedělních kázání i několik dní. Vracím se k nim nejen v hlavě, ale i v srdci a v prožívání. Posiluje mě víra, že vně i uvnitř nás je někdo větší, kdo v sobě nese esenci dobra. Začíná mi to být oporou i ve chvílích, kdy propadám těžkým myšlenkám nad stavem naší planety, politické scény, dezinformacemi, radikalizací společnosti, vývojem moderních technologií, aj..

Co mi chybí, je větší disciplinovanost v pravidelném docházení na bohoslužby. Jde pro mě o náročný proces, zahrnující organizaci 5ti členné rodiny, chodu domácnosti, pracovních povinností a naplňování dalších sociálních vazeb.

Co bys pověděla na závěr?

Ráda bych poděkovala Hudcovým a celému sboru za jejich službu. Děkuji také všem, kdo chovají v srdcích dobro, lásku a odpuštění.

Alfa kurzy

PETR HUDEC

V poslední době se setkáváme s lidmi, kteří mají zájem o sbor. Čas od času se objeví na bohoslužbách. Vozí své děti do náboženství. Z rozhovorů s nimi vyplývá, že v životě hledají směr a zakotvení. Ve svém okolí se setkávají s pestrou náboženskou nabídkou. Dobře vnímají, že náboženství a spirituality jsou různé a rádi by se v té nabídce lépe vyznali. To byl podnět k nabídce alfa kurzu. Kurz nabízí základní informace o křesťanské víře v deseti lekcích. Do kurzu se v Libštátě přihlásilo osm zájemců. Polovina z nich jsou hledači nebo ti, kdo se přihlásili do sboru nedávno, druhou polovinu tvoří dlouholetí členové sboru. Vybral jsem deset témat, které vždy zpracuji předem a pověším na náš sborový web. Přihlášení si text několikrát přečtou a promyslí, připraví otázky a jednou za měsíc se sejdeme k rozhovoru. Setkání jsem přítomen, abych mohl odpovědět na případné otázky, ale těžiště rozhovoru je spíše ve sdílení zkušeností či nebo naslouchání druhým. Cyklus má deset lekcí: Apoštolské vyznání víry, Modlitba Páně a modlitba obecně, Desatero a Ježíšovo dvojpříkázání lásky, Ježíš, Ježíšovsky způsoby jednání, Křest a večeře Páně, Bible, Bohoslužby, Církevní rok a životní brány, Náš sbor a naše církve ČCE. Dějiny nechávám na samostudiu. Cílem je získat informace o křesťanství. Zatím jsme měli dvě setkání. Ideální by bylo častější osobní setkání, ale z důvodu zaneprázdněnosti střední generace jsem zvolil tento způsob.

Slib staršovstva v Libštátě přijímá Petra Náhlovská a Zdeněk Zezula

Medaile vděčnosti pro Evu Sedralovou

MICHAEL PFANN

Eva Sedralová minulý rok obdržela od naší církve Medaili vděčnosti. Při slavnostních bohoslužbách jí medaili předal sám synodní senior Pavel Pokorný. Takto staršovstvo našeho sboru zdůvodnilo, proč si sestra Sedralová vděčnost zaslouží:

Eva Sedralová je dlouholetou presbyterkou sboru ve Vrchlabí. Od začátku 90. let do roku 2020 působila jako kurátorka sboru, v současnosti (*platilo v roce 2025, pozn. aut*) je místokurátorkou. Aktivní členkou sboru je již od svého mládí. Ve sboru prožila skoro celý život a vždy se aktivně účastnila jeho života. Desetiletí vede jeho pokladnu.

Eva Sedralová je jednou z těch členek církve, na kterých církev stojí. Často není vidět, nechce být středem pozornosti a přitom drží. Drží základní tón, který drží celou melodii pohromadě. Jedná tiše. Přitom je možné se o ní opřít. Drží kontinuitu. Ví o lidech. Ví, komu se daří špatně. Ví, komu je třeba věnovat pozornost. Taktně doporučí, koho by bylo dobré navštívit, zeptat se, jak se mu daří. Myslí na faráře i jeho rodinu. Stará se. Děti jí říkají „Eva Dobrůtková“, protože pro ně v kabelce má vždy něco dobrého. Čekají ve frontě, včetně psa – pro něj má piškoty.

Provedla sbor těžkými obdobími změn i vnitřního rozkolu. Naslouchala. Podpořila. Přijala. Udržovala oheň v krbu, aby mohli přijít další. Když se ve sboru něco děje, myslí na to, aby bylo všeho dostatek, aby byl zabezpečen zdar akce. I když nemusí se vším souhlasit, i když jde život sboru přes karamboly, pečuje o společnou věc, drží a kráčí se sborem dál. Protože je sbor jejím domovem, tiše se stará o to, aby tu mohli být doma i ti další.

Rozhovor s Evou Sedralovou

Jak ses dostala do církve a do vrchlabského sboru?

Bylo mi čtrnáct. S kamarádkami, které byly evangeličky, jsme jezdily dolů ke Kynčlům v Dolním Lánově. Tam jsme měly zkoušky zpěvu. Holky mě pozvaly. A tak jsem tam začala chodit. Bratr Kynčl byl muzikant. Cvičil s námi zpěv. Zpívalo se na svátky i na pohřby. Dávali jsem se dohromady s vrchlabskými. To cvičila paní farářová Kovářová. Pak jsem s nimi začala jezdit na bohoslužby. Tak jsem se do toho dostávala. V Lanově jsme měli kazatelskou stanici. Tam nás chodilo poměrně hodně. Bývalo nás víc na bohoslužbách, než je třeba dneska tady ve Vrchlabí. Takhle jsem se pomalu dostávala k víře. Není to tak, že dneska jsem nevěřila a zítra už jo. Každých čtrnáct

dní do Lánova jezdil bratr farář Kovář. Vždycky přišel s paní nebo s celou rodinou. Ten kostel potom zbourali. To bylo u Českoslováků (*Československá církev husitská, pozn. aut.*). V sakristii jsme měli v bohoslužby.

Co pro tebe znamená sbor, a to, že patříš k církvi?

Musím říct, že dneska je to pro mě rodina. Vlastně jsem se sborem teď víc než s těmi svými. Je to pro mě prostě rodina. A ta církev celkově je vlastně taková velká rodina. Mám bratry a sestry támhle v Ostravě a v Českém Těšíně a v Jižních Čechách. Jsme spojení. Známe se z Bělče nad Orlicí a z Chotěboře (*rekreační střediska ČCE, pozn. aut.*) Jsem za to vděčná. Do Bělče jsme jezdili už jako mládež. Ještě tam nebyly chatky jako dneska, krásný. Byly tmavé, bylo v nich asi dvanáct paland. Jezdili jsme odtud a bylo to pro nás krásné. Domů jsme jeli nadšení, protože jsme se dostali úplně někam jinam.

Co pro vás znamenal sbor nebo církev v době komunismu?

Bylo to právě místo, kde jsme byli svobodní. Mívali jsme ve Vrchlabí výroční sborový shromáždění odpoledne, dlouho jsme povíдали. Jednou na něj přijela církevní tajemnice z okresu (*státní úřednice odpovědná za dozor nad církvemi, často represivní, pozn. aut.*). Tenkrát si sedla ke mně. Celý den se mě držela. Přišlo mi nakonec, že se mi pomalu omlouvala. Prý původně také byla evangelička. Říkala, že mezi námi cítí, že lidi jsou k sobě takový upřímní.

Eva Sedralová se synodním seniorem Pavlem Pokorným

Co tě ve sboru těší a co trápí?

Já ti řeknu, že mě dneska nijak nic netrápí. Já to beru, že je jiná doba. Některé věci, na které my jsme léta byli zvyklí, jsou jinak. Také není dobré všechno opouštět. Některé tradice je dobré podržet. Víš ale, že vždycky na staršovstvu říkám, že si stejně uděláte, co chcete.

Ale pro nás je důležité od tebe slyšet, jak vidíš věci ty. A co tě ve sboru těší?

Těší mě, že tam mám lidi, s kterými si rozumím a že sbor funguje. Není nás moc, ale to jádro je dobré a lidi drží pohromadě.

Jak vidíš budoucnost sboru?

Já myslím, že to nezáleží na nás. To není na nás.

Pokud budou i dál takovýto lidé, kteří budou schopní a ochotní spolu něco dělat, tak to bude dobrý. Jak říká Jiřka Škodová, když Pán Bůh bude s námi. Lidi se mění, ale to jádro by mělo zůstat. Ta tradice by měla prostě být, abychom nebyli nějaký spolek zahrádkářů.

Co bys pověděla na závěr?

Aby to pokračovalo s pomocí Boží.

Rozhovor se sestrou Ivou Studeckou

Proč ses začala zajímat o společenství církve, o křesťanskou víru?

Nevím, čím to je, ale zajímala jsem se už od dětství. Už jako malá jsem běhala do kostela. Kdykoliv byly otevřené dveře a probíhala mše, vběhla jsem, poslouchala.

Babička vždycky čekala nervózně před kostelem a já jsem prostě byla šťastná. Vůbec jsem tomu nemohla rozumět, byla jsem malá, ale hrozně mě to vtáhlo. Hodně taky, když jsem byla v Itálii. Jakmile byly dveře do kostela otevřené, musela jsem tam být. Takže jsem to měla v sobě. I v životě se mi děly věci, že ke mně chodíval Ježíš. Třeba jsem byla v Bosně a přišel ke mně pán a dal mi velký obraz Ježíše. Něco mi řekl, to jsem tehdy nerozuměla. Nebo před střední školou jsem dostala Nový zákon od dvou chlapíků. Přicházely ke mně takové zážitky v životě. Dědeček měl na chalupě velký obraz s pastýřem a ovečkami, kte-

rým jsem od dětství byla fascinovaná. Když jsem byla větší, snažila jsem se ovečky spočítat. Teprve později mi došlo, že to byl Ježíš a ty nespočítatelné ovečky. Byla to fascinace, ten obraz fakt promlouval.

Jak ses dostala zrovna sem do vrchlabského sboru?

Kamarádila jsem se s Kašparovými. Toníček s Marianem chodili do školky. Skamarádili jsme se s nimi jako rodina a oni sem chodili pravidelně. Tak jsem začala chodit s nimi. Byl tu ještě Petr Chlápek. Občas jsem měla nedělníku a pak jsme byli na společných výletech. Seznámila jsem se tu tehdy se všemi. Chodila sem Hanka Jüptnerová. S tou jsem se hodně skamarádila. Ještě pár měsíců před smrtí mi hlídala psa. Byla neuvěřitelná. Pamatuju si náš poslední rozhovor. Říkala mi, že by si přála, abych chodila do sboru. Tak jsem jí to slíbila. Měla jsem to tak, že až někdy. Pak bylo furt kupa práce, dvě práce. Až s Lojzíkem, který najednou přišel, jestli máme doma Bibli. Dala jsem mu Bibli. Když jsem viděla, jak každý den čte, říkala jsem: „Lojzi, nechceš na boho, když tak intenzivně čteš Bibli?“ A on chtěl. Tak to začalo. Kdyby Lojza nezačal číst Bibli, přišla bych určitě znovu, ale nejspíš za pár let.

Zkoušela jsi chodit i někam jinam, do jiného sboru?

Ne, akorát jsme měli období, kdy zdejší husitský farář Vladimír Hraba vedl biblické. Chodila jsem s kamarádkou a Zuzánkovými na biblické k Vladimírovi. Jeho biblické hodiny byly báječné.

Když chodíš k nám do sboru, co to pro tebe znamená?

Radost to je pro mě! Radost, vděčnost, inspirace. Má to hrozně moc rozměrů. Miluju tvoje kázání. Ale i když káže někdo jiný. Nejvíc blízký mi je, jak ty kážeš, že je to pro mě srozumitelné. Zajímavé je, že něco řeším a kázání se mi vždycky trefí do tématu. To kázání je pro mě povzbuzující, inspirativní.

Povzbuzující je pro mě i sbor a lidé v něm, duchovní osvěžení. Je to silné, dobíjecí. Silné pocity, které se těžko říkají slovy. Dává mi to všechno sílu.

Čím se cítíš obohacená a co ti naopak chybí?

Nechybí mi nic. Jsem obohacená vztahy s lidmi tady, duchovním poznáním, blízkostí.

Co bys pověděla na závěr?

Že za to děkuju. I lidem tady ve sboru. Že za to cítím vděčná. Přála bych nám všem zdraví, a aby nás třeba i přibývalo. Podporující společenství je velká síla, je potřeba. Ať jsme ve zdraví a síle dál a ať nás klíďo přibude.

Opravy fary ve Vrchlabí

MICHAEL PFANN

Sbor ve Vrchlabí má krásnou secesní faru. Stojí na svém místě už přes sto let, a tak si vyžaduje průběžné opravy. V posledních sedmi letech jich proběhla celá řada. Některé byly nevyhnutelné, protože se jednalo o havarijní stav. Další byly potřebné a provedly jsme je, aby byla provoz fary ekologicky udržitelnější.

Všechno to začal problémy s uhelným kotlem. Jeho obsluha byla úmorná. Uhlí škodlivé pro zdraví obyvatel fary i pro životní prostředí. A kotel začal čas od času hořet tam, kde neměl. Nebylo to bezpečné. Po zvažování různých zdrojů tepla jsme došli k rozhodnutí pro plynový kotel. Chtěli jsme ale také, aby z fary neutíkalo tolik tepla. Fara se skládá z původní secesní budovy a pozdější v 80. letech svépomocí zbudované přístavby v části do zahrady. Chtěli jsme zachovat umělecký architektonický ráz původní budovy, tu jsme nemohli oblepit polystyrenem. Přístavbu jsme zateplili 16 cm polystyrénu a citlivou fasádou zachovali její původní ráz. Také jsme vyměnili všechna okna (18) a dveře (2) v přístavbě za dřevěná izolační trojsklá eurookna v původní barvě. Přístavba začala držet v zimě teplo a v létě izolovat. Přestaly plesnivět některé místnosti a přestala v nich být zima. Zateplení a výměně oken ale ještě předcházelo podbetonování základů části přístavby, které se na labském pískovém podloží postupně sunula k zemi. Už stojí pevně.

Navázali jsme instalací fotovoltaické elektrárny na plochu střechu přístavby a garáže. Má výkon 9,5kW a baterky s kapacitou 10kW. Ročně elektrárna vyrobí přibližně polovinu veškeré elektřiny, kterou provoz fary včetně jejich bytů spotřebuje. Když v létě hodně svítí slunce, maličko pouští i zpět do sítě.

Poslední krok máme letos čerstvě za sebou. V létě jsme vyměnili okna ve farářském bytě. Byla to větší výzva než u přístavby, protože nám velmi záleželo na tom, abychom zachovali původní podobu fary. Němečtí architekti ji před sto lety moudře a krásně vymysleli a stavitelé postavili. Máme za co být vděční našim předchůdcům z německého sboru, který faru postavil. Už při první výměně oken se nám velmi osvědčilo duo tchána a zetě, evangelických truhlářů

Opravy fary Vrchlabí...

Vladimírů – Pavlíčka a Potočka. Perfektně si s tím poradili. Okna jsou stejně jako původní špaletová. Vnější okno striktně dodrželo podobu původních oken, včetně dělených tabulek a soustružených profilů. Vnitřní okna jsou pak izolační dvojsklá eurookna. Všechno ze dřeva a v původních barvách. V bytě se přestaly větrem hýbat záclony. Teplou drží.

Celé by to vůbec nebylo možné bez velké finanční podpory z mnoha stran. Velmi nám při shánění zdrojů byla organizačně nápomocná ústřední kancelář naší církve, zejména její projektové oddělení s pány Petrem Mokrejšem a Jonášem Plischkem. Podpořila nás opakovaně jednak sama církev ze svého grantového programu Diakonické a rozvojové projekty (DARP). Dále to byly zahraniční církevní dárce, konkrétně Evangelická luterská zemská církev v Sasku, Evangelické luterské církvi v Bavorsku a nadace Gustav Adolf Werk. Podporu jsme také získali z veřejných zdrojů, opakovaně od Nadace ČEZ a ze zdrojů Evropské unie v programu Nová zelená úsporám. Moc si vážíme také podpory našich sesterských sborů a jednotlivců z celé církve. Já jako farář jsem velmi vděčný za dobrovolnické nasazení členů sborů během celého dlouhého a komplikovaného projektu. Všem zmíněným mnohokrát děkuji a děkujeme!

Fara je teď ve slušném stavu a energeticky, finančně i ekologicky výrazně udržitelnější než před opravami. Ale jak říká bratr Luděk Pelc „na baráku je vždycky práce“. Ještě jsou opravy, které sbor čekají – okna v modlitebně a na kruchtě a časem fasáda původní části budovy. Teď si ale na nějakou dobou dáváme pauzu a s radostí čerpáme z toho, co se s přispěním mnohých v posledních letech podařilo.

...a fara po opravách

Společné bohoslužby v Jilemnici

PAVLA ZEMÁNKOVÁ

V neděli 19. listopadu se konaly již třetí společné bohoslužby podkrkonošských evangelíků. Bratři a sestry ze sborů v Křížlicích, Libštátě a Vrchlabí tentokrát zavítali k nám do Jilemnice. Bylo velmi radostné a povzbudivé vidět zaplněný sál, slyšet zvucný zpěv či sledovat neposedné děti.

Stesky nad prázdnými kostely a nedostatkem dětí a farářů na chvíli ustaly: lavice bylo třeba doplnit židlemi, faráři se během bohoslužby střídali hned tři a děti bylo v nedělní škole tolik, že dokázaly společně vytvořit strom plný barevného listí. Z jejich obrázku jsme mohli vyčíst, že jsou vděčné nejenom za barvy podzimu, ale i za rodinu, kamarády, rodinu, mír. I z ohlášek bylo patrné, že se spolupráce mezi sbory daří. Zaznělo pozvání ke společným biblickým hodinám, k setkání farářů a kurátorů či ke společnému víkendovému pobytu ve Strážném.

Většina účastníků přijala po bohoslužbách pozvání k menšímu občerstvení a neformálním rozhovorům u kávy a čaje. Jsme moc rádi, že jsme mohli být hostiteli bratří a sester z okolních sborů a těšíme se za rok na shledanou v Libštátě.

Vyslání dětí do nedělní školy při společných bohoslužbách

V Herlíkovicích zase společně

JAKUB KAŠPAR

Ani letos nechyběl společný víkend našich podkrkonošských sborů na Horském domově v Herlíkovicích. U Klineckých jsme se sešli první pátek po neděli Vzkříšení 10. dubna 2026 a do svých domovů rozjeli po nedělním obědě. Nechyběl páteční večerní pubkvíz, tentokrát na zapeklité téma evangelických písní, jejich autorů, historie, ale taky žhavé současnosti, včetně metalových cover verzí.

V sobotu jsme vyrazili na rozličné výlety do krkonošské přírody. A ti, kteří zvolili kratší variantu, stihli také tvořivé workshopy, které připravila parta kolem Pavly Zemánkové, děti také dobrodružnou outdoorovou hru, kterou připravila Jitka Loudová. A odpoledne jsme věnovali společnému zpívání. O večerní a ranní pobožnosti se postarali naši faráři Michael Pfann a Jiří Weinfurter, nedělní rodinné – nebo možná spíš s dětmi povídací – bohoslužby jsem tentokrát vedl já.

Moc děkujeme všem, kdo dorazili: Bylo nás zase krásně pozeňnaně. Olince a Benovi Klineckým platí tradiční a velmi zasloužené poděkování za úžasnou pohostinnost a Aničce Dokoupilové a jejímu kuchyňskému týmu za naprosto fantastické jídlo. Tak za rok zase!

Odpolední výlet po okolí Herlíkovic

Víkendovka a tábor podkrkonošských sborů

PAVLÍNA STAROSTOVÁ

Hlásná trouba, nebo hlásný trouba? Nebo obojí v jednom? O tom jsme si povídali s dětmi na víkendovce podkrkonošských sborů, která proběhla 20. – 22. března v Křížlicích. Celým pobytům nás provázel prorok Eliáš, hlásná trouba Pána Boha. Hráli jsme spoustu her zaměřených na Eliášův život, vyprávěli si o něm příběhy a přemýšleli společně třeba o tom, co to znamená být prorokem. Víkendovku jsme zakončili společnými bohoslužbami. Kromě her a pobožností jsme ale také třeba zpívali, slavili narozeniny, povídali si a budovali staronová přátelství... Taková, která utužíme třeba na letním táboře.

Už před dvěma lety jsme se začali věnovat příběhům o hobitech a jejich dobrodružstvích podle knih J. R. R. Tolkiena. Poprvé to bylo podle knihy *Hobit, Cesta tam a zase zpátky*. Poslední léto nás celý tábor provázel příběh prvního dílu *Pána prstenů* Společenstvo prstenů. Hobiti, elfové, trpaslíci, lidé i čaroděj Gandalf nás na táboře pravidelně navštěvovali. Letos v termínu 19. – 26. 7. se tábor ponese v duchu druhého dílu *Dvě věže*. Srdečně zveme všechny děti ve věku 7–13 let. (Přihlaďte se zde: [https://bit.ly/LT Pecka](https://bit.ly/LT_Pecka))

Tábor dětí na Pecce

Tábor dětí na Pecce na louce

Víkendovka dětí v Křížlicích

Kurz pro výpomocné kazatele

ROZHOVOR S TOMÁŠEM PETRÁNĚM

Narozen: 5. 4. 1967

Ukončené vysokoškolské studium: doktorské, PhD.

Profese: filmař a vysokoškolský pedagog.

Hospodařím na malém horském hospodářství na zhruba patnácti hektarech s několika kravami, ovce, kozami, koňmi, oslící, lamou a drůbeží, s pomocí dcery, zetě a čtyř traktorů. Ještě stále působím jako docent na vysoké škole a občas se ještě nechám přemluvit k natáčení nějakého filmového projektu jako scénárista a režisér. Hlavně jsem ale děda na plný úvazek, doma ve Františkově mám tři vnoučata a další dva vnuky mi sem pravidelně posílá starší dcera. A nyní i výpomocný kazatel ČCE a studen ETF UK.

Co vás vedlo k tomu, že jste se přihlásil do kurzu výpomocných kazatelů?

Do kurzu jsem se přihlásil na popud našeho bratra faráře, Jíry Weinfurtera, který se jednoho nedělního odpoledne na sklonku léta 2022 stavil u mne ve Františkově na kafi. Byl ke mně vyslán ze schůze staršovstva, aby mne oslovil, zda jsem ochoten stát se kandidátem na službu výpomocného kazatele. Nevím, proč křížličtí vytypovali zrovna mne, ale děkuji jim za to, protože jsem to najednou vnímal jako dar a výzvu něco ve svém životě změnit, alespoň v té jeho aktuální poslední třetině. Souhlasil jsem a Jíra mě nasměroval na právě otevíraný kurz pro výpomocné kazatele. Šlo o první běh nově organizovaného kurzu, který už neprobíhal v gesci seniorátů, ale byl organizován Ústřední církevní kanceláří ve spolupráci s Evangelickou teologickou fakultou Univerzity Karlovy.

Mohl byste popsat obsah kurzu, jak dlouho trval, kolik studentů se účastnilo, co vás nejvíce bavilo, co bylo naopak nejobtížnější?

Začínali jsme v docela hojném počtu asi dvaceti účastníků se začátkem semestru v říjnu 2022 a kurz nás dokončila v roce 2024 snad necelá polovina, možná ještě méně. Já jsem skládal zkoušky v lednu 2025. Kurz probíhal o sobotách, zhruba jednou za tři týdny, v Husově domě v Praze. Ne všichni účastníci byli členy naší církve, byli tam i zájemci o vzdělání z řad katolíků nebo psychologové. V rámci jednotlivých sobotních, přednášek (od rána od 10.00 do pozdního odpoledne, zhruba do 17 hodin) se střídali především pedagogové Evangelické teologické fakulty a program zahrnoval úvody do Starého a Nového zákona, homiletiku a liturgiku, úvod do křesťanské etiky, církevních dějin, ale i praktickou znalost církví. Prakticky zaměřené potom byly lekce pracovníků naší církve, které vedli celocírkevní kantor Ladislav Morawetz a právník Ústřední církevní kanceláře Adam Cukás. Jednotlivá sobotní sezení mne natolik zaujala a inspirovala, že jsem se nakonec přihlásil ke studiu evangelické teo-

logie na naší fakultě, jejíž pedagogové kurz zajišťovali. Kurz probíhá po dobu čtyř semestrů a poslední část, většinou až třetí rok, je věnována praktické činnosti: uchazeč odslouží pět bohoslužeb mimo svůj domovský sbor, které jsou monitorovány zkušenými faráři. A jedna z těchto bohoslužeb je slavnostní s vysluhováním večere Páně. Po absolvování kurzu (překročil jsem povolený počet dvou absencí, ale to jsem se snažil nahradit studiem na fakultě) a na základě hodnotících posudků odsloužených bohoslužeb je pak uchazeč pozván ke zkoušce na Ústřední církevní kanceláři, ke které předem posílá jedno vzorové kázání.

Vaši následovníci mají obavy hlavně ze zkoušek.

Mohl byste jak probíhají?

Uchazeč si vylosuje otázky, poté na ně zhruba hodinu odpovídá a pak se koná rozprava o onom vzorovém kázání. Komisi předsedá synodní senior a členy jsou zkušení faráři naší církve. Komise byla vážná, důstojná a vstřícná. Není třeba z toho mít strach, nijak zvlášť jsem se neučil, spíš jsem si prošel poznámkami z jednotlivých sobotních přednášek a tištěné materiály, které jsme průběžně dostávali i výukové texty na fakultní internetové platformě, která byla speciálně pro frekventanty kurzu zřízena. Při zkouškách jsem měl trému, což je normální, a určitý ostych, pokoru, úctu jsem pocítoval před každými bohoslužbami, které jsem v rámci kurzu odsloužil. Ale to jsem zakusil už pár let předtím, když jsem začínal sloužit bohoslužby čtené. Takže ze zkoušek není důvod mít strach. Po zkouškách přijde absolventům potvrzení o způsobilosti ke kazatelské službě v naší církvi a informace, že máte nárok na talár a finanční příspěvek na jeho pořízení.

V loňském roce jste byl do služby výpomocného kazatele vyslán a konáte ji nejen v okolních sborech ale i vzdálenějších. Mohl byste nám sdělit něco ze svých dosavadních zkušeností?

Zmínil jsem už nějakou formu ostychu z toho, že člověk vystoupí na kazatelnu, pak je tu nová zkušenost s pokorou, ke které mne to vede. Při přípravě bohoslužeb, při práci s lekciónářem a perikopami pro danou neděli, s liturgií a výběrem písní, aby to vše do sebe zapadalo a tvořilo spolu s kázáním jeden smysluplný celek využívám více či méně reflektovaně své zkušenosti scénaristy a dramaturga. Celé bohoslužby vnímám jako dramatický oblouk či klenbu, která má jediný cíl, sklenout, podpořit a podpírat naši víru, naši oddanost Bohu a vděk za jeho lidsky neuchopitelnou lásku k nám, lidem. Ale hlavně si při přípravě bohoslužeb uvědomuji dar Božího požehnaní, ono to nějak samo přichází a když vybírám písně, tak, aby to podpořily, zpěvník se otevírá tam, kde má. A to je vždycky velká radost, s vděčností Pánu, že to zase zmáknul za mne. Pak je otázka, jak se to v neděli povede a jak to „sedne“ účastníkům bohoslužeb. Ale zatím musím říct, že mám službu v našich sborech v Křížlicích, Jilemnicích, Valteřicích i ve Vrchlabí či v Herlíkovicích a v Novém Městě pod Smrkem rád a těším se na dvoje letní bohoslužby, které bych měl odsloužit v té krásné oktagonální kapli v Kořenově, s výhledem na Krkonoše i Jizerky.

A ještě jedno Boží obdarování mi kazatelská služba přinesla. Byl jsem vždy rezervovaný k rodinným bohoslužbám. No a Pán to tak zařídil, že na mne stále častěji vycházejí rodinné neděle a já vymyslím, jak děti zapojit, zaujmout a přimknout k našim sborům a životu ve společenství církve, musel jsem napsat a pomoci připravit dvě vánoční hry... a nakonec mne to baví! Inu, krásně mne Pán obdaroval a zase mi, nepokornému, připomněl, co jsem.

Egy – Evangelické gymnázium v Brně

ROZHOVOR S ALŽBĚTOU MACKOVOU

Po revoluci začaly růst jako houby po dešti nové školy. I církevní. Jednou z nich je Filipka v Brně. Mohla bys našim čtenářům podat nejprve základní informace, kdo a kdy ji založil a předně jaká idea byla u jejího zrodu. V čem měla být Filipka jiná než ostatní základní školy? Co otcové nebo spíš matky zakladatelky chtěly dětem předat kromě obvyklé školní látky?

U zrodu Filipky stála současná ředitelka Ruth Konvalinková. Vystudovala češtinu a výtvarnou výchovu a učila na jednom brněnském gymnáziu, ale postupně v ní sílila touha učit jinak. Jak sama říká, chtěla, aby škola nebyla jen místem, kde se „probírá látka“, ale kde se člověk může opravdu potkat se světem – a sám se sebou, a oběma porozumět. Od začátku šlo o vizi malé, rodinné školy, kde se lidé znají jménem, kde se děti a dospělí potkávají přirozeně a bez zbytečných bariér. Škola chtěla nabídnout prostředí, které je přehledné a bezpečné, a zároveň otevřené a pestré – takové, kde se člověk neztratí.

Důležitou součástí je učení v souvislostech. Některé předměty se vyučují samostatně, jiné se propojují do tematických celků, ve kterých děti zkoumají svět z různých úhlů pohledu. Původní název „Škola příběhem“ odkazuje na důraz na vyprávění, práci s textem, čtení, psaní a naslouchání – tedy na způsoby, jak si člověk svět nejen zapamatovává, ale opravdu mu začíná rozumět. V tom se Filipka vědomě hlásí k tradici evangelického a bratrského školství.

Filipka je evangelická škola. Co si pod tím máme představit, kromě toho, že byla zřízena naší církví, a toho, že na ní učí pár evangelíků, kteří ji nějak směřují, a do všeho co dělají, promítají evangelického ducha?

Prakticky to znamená, že čtyřikrát do roka slavíme společné bohoslužby. Děti na prvním stupni poslouchají biblické příběhy, na druhém stupni mají předmět *Příběhy*, kde se s nimi setkávají různými způsoby, a studenti gymnázia mají náboženskou výchovu. Před jídlem se modlíme, na společných výjezdech se večer vracíme k nějakému biblickému příběhu a hledáme, co říká do našich vlastních životů. Ale to podstatné není jen v těchto konkrétních chvílích. Evangelická škola je pro nás spíše určitý způsob, jak číst svět – s důvěrou, že věci mají smysl, i když nejsou hned jasné, a s otevřeností k otázkám. A s tím souvisí i naše označení „škola příběhem“. Věříme, že člověk nerozumí světu jen tím, že si zapamatuje fakta, ale tím, že se učí rozumět

příběhům – těm velkým i těm vlastním. Proto se snažíme staré příběhy, včetně těch biblických, propojovat se světem, ve kterém žijeme, i s tím, co prožívají samotné děti. Možná by se to dalo říct jednoduše: nejde nám jen o to, co se děti naučí, ale jaký příběh si z toho odnesou – a jak se v něm naučí žít.

Velice mne zaujalo, že jezdíte s dětmi do divadla a na výstavy. Dokonce i ve Vídni jste byli na výstavě Chagalla. A jak je to se spoluprací s vídeňskou evangelickou školou?

Na prvním stupni máme jeden den v týdnu výuku mimo školu. Je to prostor, kdy mohou děti vyrazit do galerie, do divadla, ale také se učit venku – v parku, ve městě, v krajině. Učení se tak přirozeně propojuje s tím, co vidí a zažívají. Na druhém stupni pracujeme v tematických blocích. Když se k určitému tématu hodí návštěva výstavy nebo výlet spojený s konkrétní osobností či místem, vyrazíme. Nejde o „zpestření“, ale o součást učení. Pětkrát do roka také jezdíme na vícedenní výjezdy. Díky tomu se dostaneme i dál – například loni byli osmáci a deváťáci ve Vídni, kde navštívili i výstavu Marc Chagall, letos jsme s nimi byli v Budapešti. Co se týče spolupráce s vídeňskou školou, ta je zatím v začátcích. Studenti našeho gymnázia letos navázali kontakt s Evangelisches Gymnasium in Simmering. Naši prváci byli před Vánoci na exkurzi ve Vídni a podívali se také na toto gymnázium a jejich nový pan ředitel nás následně navštívil u nás. Vypadá to slibně a další společné aktivity plánujeme na příští školní rok.

Kolik dětí základní školou už prošlo? Jste s nimi dále v kontaktu?

Základní škola má v současnosti maximální kapacitu 150 žáků, gymnázium pak 112 studentů. Základní školu zatím opustila první třída šestnácti deváťáků vloni a letos se budeme loučit s další. S většinou loňských deváťáků zůstáváme v kontaktu. Někteří se k nám vracejí aktivně – vedou kroužky na Filipce, několik jich pokračuje na našem gymnáziu, jiní mají ve škole mladší sourozence. A pak je tu ještě skupina těch, kteří se „jen tak“ vracejí – domluví se mezi sebou a přijdou třeba na školní jarmark.

Máme radost, že o nich víme a že se zdá, že se jim na nových školách daří. A možná ještě víc z toho, že se k nám chtějí vracet – to je pro nás vlastně nejdůležitější zpeřtná vazba.

Nyní jste otevřeli druhou třídu gymnázia. Kolik máte studentů? Měli jste potíže s hledáním kantorů? Jak vycházíte s penězi? Předpokládám, že si studenti platí školné. Kolik to dělá?

Na gymnáziu máme letos už dva ročníky, celkem 53 studentů. Příjímáční řízení se skládá ze státní části – testů z češtiny a matematiky – a z naší školní části. Ta zahrnuje krátký rozhovor o motivaci, uchazeči si také připravují povídání o nějakém svém oblíbeném uměleckém díle a na místě tvoří životní příběh smyšlené postavy na základě indicií, které je vedou k událostem z českých dějin 20. století.

S hledáním učitelů jsme zatím větší potíže neměli. Gymnázium je malé, a i do budoucna počítá jen s několika plnými úvazky. Část pedagogů učí zároveň na Filipce, další přicházejí z jiných škol nebo i z vysokých škol. Svou roli hraje i to, že sídlíme v centru Brna, v budově fary evangelického sboru Brno I, a že se snažíme učit trochu jinak – se zaměřením na humanitní obory a s důrazem na souvislosti. To je pro některé učitele přitažlivé.

Jsmo církevní škola, a tedy financování jinak než státní školství. A výše dotací je nižší než na státních školách, tedy proto se u nás platí školné, zároveň se ho ale snažíme držet na takové úrovni, aby škola zůstávala dostupná pro různé rodiny. Na gymnáziu je školné 2500 Kč měsíčně, na základní škole je o něco vyšší. Součástí systému je i sociální podpora rodinám, které se dostanou do obtížné situace.

Chtěla bys ještě něco připojit k tématu?

Právě teď mám velkou radost. Před Velikonocemi jsme byli s prváky na dobrovolnickém výjezdu v Diakonii v Myslibořicích. Domov pro seniory sídlí v zámeckém areálu a my jsme tam tři dny pomáhali – pracovali jsme v parku, uklízeli po zimě. Dobrovolnictví je jedním z pilířů našeho gymnázia. Máme radost, že se spolupráce se střediskem diakonie zatím tak dobře rozvíjí. A možná právě tady se to, o co nám ve škole jde, ukazuje velmi konkrétně – že vzdělávání není jen o vědění, ale i o zkušenosti, která člověka učí být pro druhé.

Českokobratrská církev evangelická je zřizovatelkou Evangelické akademie, která sdružuje vyšší odbornou školu, konzervatoř, střední školy ukončené maturitou a základní školy, které umožňují také domácí vzdělávání a také školu mateřskou. Školy zahájily činnost ve školním roce 1990/1991. Vzdělávací proces probíhá podle osnov schválených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR, navíc klade silný důraz na etické životní hodnoty.

ANEB CO SE VĚTŠINOU DĚJE V NAŠICH SBORECH
BĚHEM CELÉHO ROKU

Jilemnice www.jilemnice.evangnet.cz

Bohoslužby – neděle v 10:00, ve Valteřicích v 8.30

Ekumenické setkávání mužů – první čtvrtek v měsíci v 19:00

Ekumenické setkávání žen – nejen nad výtvarným programem –
první pondělí v měsíci v 16:00

Služba v charitním šatníku – každý čtvrtý čtvrtek, 15:00–17:00

Jarní Ploučnice – 8. – 10. 5. připravují Loudovi

Bleší trh na farní zahradě – sobota 23. 5., 9:00–13:00, pořádáme společně
s mateřským centrem

Sborová dovolená ve Voděradech – 4. – 10. 7. připravují Loudovi

Setkávání s partnerským sborem z Grosshennersdorfu – jednou ročně,
bude 5. – 7. září u nás

Ekumenické setkání rodin s dětmi – sobota v září nebo v říjnu v modlitebně
a na zahradě

Křížlice www.krizlice.evangnet.cz

Bohoslužby – neděle v 9:00

Biblická hodina pro děti ve středu v 16:00 v ZŠ ve Víchové nad Jizerou

Biblická hodina pro dospělé jednou za dva týdny v pátek u Fišerů ve Víchové
nad Jizerou v 18:00

Cyklus koncertů Tradice alternativy od července do srpna

Bigbitové bohoslužby 26. 7. v 9:00

Křížlické podletí 5. – 6. 9. s připomínkou 240. výročí otevření kostela

Libštát www.libstat.evangnet.cz

Bohoslužby – neděle v 9:00

Biblická hodina pro děti (náboženství) – pátek 14:00, následuje hra na flétnu

Biblická hodina pro dospělé – středa 17:30 1x za 14 dní po rodinách
(od listopadu do konce dubna)

Alfa kurzy – 1x měsíčně

Dobročinný bazar – 1 týden na podzim, bude 28. 9. – 2. 10. 2026

Libštátské pozdní léto (srpen – listopad cyklus koncertů a divadelních představení)

Vrchlabí www.vrchlabi.evangnet.cz

Bohoslužby – 10:00 Vrchlabí a první neděli v měsíci 8:45 Strážné

Biblická hodina ve Speciální škole Diakonie – čtvrtek 8:45

Biblická hodina pro děti – ve středu 16:00

Setkání konfirmandů – čas v jednání

Otevřená fara, besedy s hostem – vybrané úterý v měsíci 17:30

Benefiční festival Zahrada – 12. a 13. září 2026

Zimní Zahrada – 1. nebo 2. adventní neděle

Společná setkání 2026

Hovory – každé první a třetí úterý v měsíci (pokaždé v jiném sboru) 17:30

Consonare, trubači – čtvrtek 17:00 (místo dle domluvy)

Víkendovky dětí v Křížlicích – jaro a podzim

Víkend rodin a přátel v Horském domově v Herlíkovicích – před Velikonocemi

Dětský tábor pod stanem – 20. 7. – 27. 7.

Společné bohoslužby podkrkonošských sborů – 18. 10. v 10:00 v Libštátě

FARÁŘI, KURÁTOŘI A KONTAKTY

Jilemnice

administruje se z Křížlic

kurátorka Pavla Zemánková, tel +420 778 534 979

Libštát

farář Mgr. Petr Hudec, tel. +420 721 141 691

petr.hudec@evangnet.cz

www.libstat.evangelnet.cz

bohoslužby v Libštátě: v neděli od 9:00

číslo sborového účtu: 192982562/0300

kurátor Jiří Kotas, tel. + 420 603 848 846

Křížlice

farář Mgr. Jiří Weinfurter, tel. +420 736 629 455

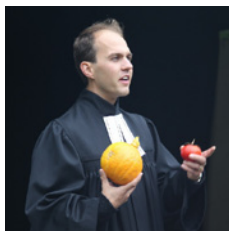
jiri.weinfurter@evangnet.cz

www.krizlice.evangelnet.cz

bohoslužby v Křížlicích: v neděli od 9:00

číslo sborového účtu: 1261617329/0800

kurátor Jiří Kužel, tel. + 420 481 544 500

Vrchlabí

farář Michael Pfann, Ph.D., tel. +420 605 028 995

vrchlabi@evangnet.cz

www.vrchlabi.evangelnet.cz

Facebook: [evangelici.vrchlabi](https://www.facebook.com/evangelici.vrchlabi)

bohoslužby ve Vrchlabí: v neděli od 9:00

bohoslužby v Herlíkovicích: 1. neděle v měsíci od 11:00

číslo sborového účtu: 1301838389/0800

kurátor Jakub Kašpar, tel. + 420 724 175 927

JaKoleV
2026

V roce 2026 připravili Petr a Abigail Hudcovi

Vydává společenství evangelických sborů ČCE na Jilemnicku a Vrchlabsku.

Fotografie z archivu autorů, není-li uvedeno jinak.

Grafická úprava Jan Bouček.

Vytisklo vydavatelství GENTIANA v Jilemnici v nákladu 200 ks.

Diakonie tvoří společenství, které v milosrdenství a s nadějí, fortelně pomáhá potřebným.

Pomáháme rodinám najít rovnováhu.

RANÁ PÉČE - SLUŽBA PRO RODINY, KTERÉ PEČUJÍ O DĚTI SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM 0 - 7 LET

Pomáháme pečovat o vaše blízké v domácím prostředí.

OSOBNÍ ASISTENCE

Pomáháme rodinám v těžké situaci na cestě ke spokojenému životí.

SOCIÁLNĚ AKTIVIZAČNÍ SLUŽBY PRO RODINY S DĚTMI

Pomáháme navracet osoby se zdravotním znevýhodněním do běžného života. (práce, život, bydlení)

SOCIÁLNÍ REHABILITACE SPIRÁLA